HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

20 septembrie 2011 *

În cauza T-232/10,

Couture Tech Ltd, cu sediul în Tortola (Insulele Virgine Britanice), reprezentată de domnul B. Whyatt, barrister,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul G. Schneider, în calitate de agent,

pârât,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 5 martie 2010 (cauza R 1509/2008-2) privind o cerere de înregistrare a semnului figurativ reprezentând stema sovietică ca marcă comunitară,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 mai 2010,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 7 septembrie 2010,

având în vedere decizia președintelui Tribunalului din 9 decembrie 2010 de respingere a cererii de recuzare formulată de reclamantă,

având în vedere că nicio cerere de stabilire a unei ședințe de judecată nu a fost formulată de părți în termenul de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise și hotărând, prin urmare, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 22 decembrie 2006, reclamanta, Couture Tech Ltd, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul figurativ reprodus în continuare:



3 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 3, 14, 18, 23, 26 și 43 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare.

4 Prin decizia din 27 august 2008, examinatorul a respins cererea de înregistrare, pentru motivul că marca solicitată era contrară ordinii publice sau bunelor moravuri în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009] coroborat cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009].

5 La 20 octombrie 2008, reclamanta a formulat o cale de atac împotriva deciziei examinatorului.

6 Prin Decizia din 5 martie 2010 (denumită în continuare „decizia atacată"), Camera a doua de recurs a OAPI a respins calea de atac. Camera de recurs a constatat, cu titlu introductiv, că marca solicitată consta într-o reprezentare exactă a stemei fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste (URSS). Sprijinindu-se pe legislația și pe practica administrativă din Ungaria, din Letonia și din Republica Cehă, camera de recurs a apreciat că simbolurile legate de fosta URSS urmau să fie considerate contrare ordinii publice și bunelor moravuri de o parte importantă a publicului vizat, și anume publicul general, care trăiește într-o parte a Uniunii Europene care a fost supusă regimului sovietic. Camera de recurs a dedus de aici că marca solicitată era contrară articolului 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009, cel puțin în ceea ce privește teritoriul Ungariei și al Letoniei. Or, potrivit camerei de recurs, din articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 rezultă că este suficient ca un semn să fie considerat contrar ordinii publice sau bunelor moravuri într-un singur stat membru pentru ca înregistrarea acestuia să fie refuzată. În aceste împrejurări, camera de recurs a conchis că trebuia să se respingă înregistrarea mărcii în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

Concluziile părților

7 Reclamanta solicită Tribunalului:

— declararea cererii drept admisibilă și întemeiată;

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

8 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

9 Reclamanta invocă două motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, iar al doilea, pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009

10 Primul motiv cuprinde două aspecte. Primul aspect este întemeiat pe o eroare de drept pe care ar fi săvârșit-o camera de recurs la interpretarea articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Al doilea aspect este întemeiat pe o eroare de apreciere pe care ar fi săvârșit-o camera de recurs aplicând aceleași dispoziții mărcii solicitate.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare de drept la interpretarea articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009

— Argumentele părților

11 Reclamanta susține, în primul rând, că, în opoziție cu cele reținute de camera de recurs, din articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 nu reiese că trebuie să se respingă înregistrarea unui semn dacă este vizat de un motiv absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) din același regulament numai într-o parte a Uniunii.

12 Astfel, potrivit reclamantei, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 are o altă finalitate. Această dispoziție ar fi aplicabilă în cazul în care anumite legislații naționale fie nu prevăd dispoziții care să corespundă fiecăruia dintre motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, fie

prevăd motive absolute de refuz suplimentare în raport cu cele prevăzute în dispoziția menționată mai sus. Aplicarea acestuia ar avea drept consecință faptul că, indiferent care ar fi motivele absolute de refuz prevăzute în diferite state membre, singurele motive relevante în cadrul procedurii de înregistrare a unei mărci comunitare ar fi cele enumerate la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009.

13 Reclamanta apreciază că poziția sa este confirmată de utilizarea termenilor „chiar dacă" la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, interpretarea dispoziției menționate reținută de camera de recurs ar presupune că acești termeni ar fi înțeleși ca însemnând „atunci când", „dacă" sau „este suficient ca" și s-ar întemeia, așadar, pe o interpretare eronată.

14 Reclamanta adaugă că, dacă articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 vizează toate motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din același regulament, interpretarea pe care o reține camera de recurs nu se poate aplica fiecăruia dintre aceste motive și, în special, celui prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat mai sus.

15 În al doilea rând, bazându-se pe propria interpretare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, reclamanta susține că, în opoziție cu ceea ce a considerat camera de recurs, noțiunile „ordine publică" și „bune moravuri" din cuprinsul articolului 7 alineatul (1) litera (f) din același regulament trebuie interpretate ca vizând ordinea publică și bunele moravuri ale Uniunii. Conținutul acestor noțiuni ar trebui, prin urmare, să fie analizat prin raportare la dreptul Uniunii, la obiectivele și la principiile fundamentale pe care acesta se întemeiază și la care participă toate statele membre, precum și la convențiile internaționale precum Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO"). În schimb, legislația, ordinea publică și bunele moravuri ale diferitelor state membre, care pot diferi de cele existente la nivelul Uniunii, ar fi lipsite de relevanță.

16 Reclamanta susține, în această privință, că, spre deosebire de mărcile naționale, rolul mărcii comunitare este acela de a participa la dezvoltarea activității economice în cadrul pieței comune. Prin urmare, în special în temeiul considerentelor (2)-(4) ale Regulamentului nr. 207/2009, marca comunitară ar fi reglementată de un unic drept al Uniunii, ar beneficia de o protecție uniformă și și-ar produce efectele pe întreg teritoriul Uniunii.

17 Tot astfel, potrivit considerentului (12) al Regulamentului nr. 207/2009, OAPI ar fi un organ independent care își exercită activitatea în cadrul dreptului Uniunii. În aceste împrejurări, reclamanta apreciază că atât OAPI, cât și instanțele Uniunii sunt obligate să pună în aplicare regulamentul menționat pe baza unei politici independente de cea a fiecărui stat membru.

18 Pe de altă parte, abordarea care constă în a lua în considerare ordinea publică și bunele moravuri în diferitele state membre ar face excesiv de dificilă procedura de înregistrare a unei mărci comunitare în detrimentul solicitantului. Această abordare l-ar obliga de asemenea pe solicitantul unei mărci care nu este contrară ordinii publice sau bunelor moravuri decât în unul dintre cele 27 de state membre ale Uniunii să obțină și să mențină 26 de înregistrări naționale. Această împrejurare ar fi cu atât mai importantă cu cât, în timp ce, în temeiul articolului 110 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, utilizarea unei mărci comunitare poate fi interzisă într-un stat membru, printre altele în temeiul dreptului penal al acelui stat, această împrejurare nu justifică faptul ca titularul mărcii comunitare în cauză să fie decăzut din drepturile sale.

19 Reclamanta consideră că poziția sa este confirmată de jurisprudență, potrivit căreia regimul comunitar al mărcilor constituie un sistem autonom a cărui aplicare este independentă de orice sistem național. Astfel, din această jurisprudență ar rezulta că nu trebuie să se ia în considerare elementele care provin de la statele membre și nici compatibilitatea utilizării mărcii comunitare cu dreptul penal al statelor membre.

20 Cu titlu subsidiar, presupunând că Tribunalul va aprecia că trebuie să se ia în considerare ordinea publică și bunele moravuri din fiecare stat membru, reclamanta arată că examinarea efectuată de OAPI trebuie în acest caz să țină seama de toate statele membre sau de anumite grupuri de astfel de state, iar nu numai de cele pe care a ales să le desemneze. În special, ar fi necesar să se efectueze un „exercițiu de echilibru", iar punctul de vedere al unui stat membru sau al unui grup de state membre nu ar trebui să se impună în întreaga Uniune.

21 OAPI contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

22 În primul rând, potrivit jurisprudenței, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie interpretat în sensul că trebuie respinsă înregistrarea unei mărci în cazul în care este vizată de un motiv de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) din același regulament într-o parte a Uniunii. O astfel de parte poate fi constituită, eventual, dintr-un singur stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Storck/OAPI, C-25/05 P, Rec., p. I-5719, punctele 81 și 83).

23 În ceea ce privește argumentele reclamantei care contestă această interpretare, trebuie observat, în primul rând, că această interpretare nu este contrară conținutului articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, utilizarea termenilor „chiar dacă" în această dispoziție implică faptul că, în cazul în care un semn nu este vizat de un motiv absolut de refuz decât într-o parte a Uniunii, acest lucru nu împiedică aplicarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, potrivit interpretării coroborate a articolului 7 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat, trebuie să se respingă înregistrarea unei mărci în cazul în care este vizată de un motiv absolut de refuz pe întreg teritoriul Uniunii sau, dacă este cazul, numai într-o parte a acestui teritoriu.

24 Pe de altă parte, deși articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 este formulat într-un mod general, din cuprinsul său nu rezultă că norma pe care o prevede trebuie să fie aplicabilă în mod obligatoriu fiecăruia dintre motivele de refuz enumerate la articolul 7 alineatul (1) din regulamentul menționat. În cele din urmă, în ceea ce privește motivul absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, evidențiat în mod special de reclamantă, este foarte posibil ca un semn să nu fie lipsit de caracter distinctiv într-o parte a Uniunii în special pentru că are un conținut semantic numai în anumite limbi sau ca urmare a practicilor divergente legate de comercializarea produselor sau a serviciilor în cauză.

25 În sfârșit, trebuie precizat că, dacă motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 sunt singurele relevante în cadrul procedurii de înregistrare a unei mărci comunitare, independent de motivele absolute de refuz prevăzute de dreptul statelor membre, acest lucru rezultă din natura regulamentului ca act obligatoriu în toate elementele sale și care se aplică direct în toate statele membre. În această privință, conținutul dispoziției menționate prevede o listă exhaustivă de motive absolute de refuz care nu se referă la cele prevăzute de legislația statelor membre. Tot astfel, articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 precizează că mărcile comunitare sunt înregistrate în condițiile și potrivit modalităților prevăzute în regulamentul menționat. Prin urmare, interpretarea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 propusă de reclamantă nu poate fi reținută în măsura în care ar lipsi de efect util dispoziția de la alineatul menționat.

26 În aceste împrejurări, trebuie să se conchidă că, astfel cum a constatat camera de recurs, din articolul 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 rezultă că trebuie respinsă cererea de înregistrare a unei mărci în cazul în care aceasta este contrară ordinii publice sau bunelor moravuri într-o parte a Uniunii, această parte putând fi constituită, eventual, dintr-un singur stat membru.

27 În al doilea rând, în ceea ce privește aspectul dacă noțiunile „ordine publică” și „bune moravuri” trebuie interpretate numai prin raportare la împrejurările comune tuturor statelor membre sau dacă trebuie totodată să fie luate în considerare împrejurările

specifice fiecărui stat membru, trebuie precizat că, potrivit jurisprudenței, funcția esențială a mărcii este aceea de a identifica originea comercială a produsului sau a serviciului pentru a-i permite astfel consumatorului care achiziționează produsul sau serviciul desemnat de marcă să facă aceeași alegere dacă experiența se dovedește pozitivă sau să facă altă alegere dacă aceasta se dovedește negativă [Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 2002, Eurocool Logistik/OAPI (EUROCOOL), T-34/00, Rec., p. II-683, punctul 37].

28 Astfel, o marcă este destinată a fi utilizată de un public alcătuit din consumatorii produselor și ai serviciilor pe care aceasta le desemnează.

29 Interesul general care stă la baza motivului absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 este de a evita înregistrarea semnelor care ar aduce atingere ordinii publice sau bunelor moravuri la o astfel de utilizare pe teritoriul Uniunii.

30 În aceste împrejurări, existența motivului absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie să fie apreciată prin raportare la percepția consumatorului mediu al produselor sau serviciilor pentru care este solicitată înregistrarea, situat pe teritoriul Uniunii.

31 Or, pe de o parte, consumatorii situați pe teritoriul Uniunii sunt, prin definiție, situați pe teritoriul unui stat membru.

32 Pe de altă parte, semnele care pot fi percepute de publicul relevant ca fiind contrare ordinii publice sau bunelor moravuri nu sunt aceleași în toate statele membre, în special din motive lingvistice, istorice, sociale sau culturale.

33 Prin urmare, percepția aspectului dacă o marcă este sau nu este contrară ordinii publice sau bunelor moravuri este influențată de împrejurări proprii statului membru în care sunt situați consumatorii care fac parte din publicul relevant.

34 În consecință, trebuie să se considere că, pentru aplicarea motivului absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie luate în considerare nu numai împrejurările comune tuturor statelor membre ale Uniunii, ci și împrejurările speciale ale fiecăruia dintre statele membre, care pot influența percepția publicului relevant situat pe teritoriul acestor state.

35 Această concluzie nu este infirmată de argumentele reclamantei.

36 Astfel, în primul rând, regimul comunitar al mărcilor constituie desigur un sistem autonom a cărui aplicare este independentă de orice sistem național [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2005, Sportwetten/OAPI – Intertops Sportwetten (INTERTOPS), T-140/02, Rec., p. II-3247, punctul 31 și jurisprudența citată]. Această împrejurare implică, în special, faptul că existența unui motiv absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie apreciată, în toate cazurile, potrivit criteriului prevăzut în această dispoziție, interpretat prin raportare la percepția publicului relevant situat pe teritoriul Uniunii sau într-o parte a acestui teritoriu. În schimb, caracterul autonom al regimului comunitar al mărcilor nu se opune luării în considerare a împrejurărilor specifice ale statelor membre, care pot influența această percepție.

37 În ceea ce privește, în acest context, legislația și practica administrativă a anumitor state membre, invocate de camera de recurs în decizia atacată, trebuie precizat că aceste elemente au fost luate în considerare nu pentru valoarea lor normativă, ci ca indicii de fapt care permit să se aprecieze percepția, de către publicul relevant din statele membre în cauză, a simbolurilor asociate fostei URSS. În aceste împrejurări,

nu i se poate reproșa camerei de recurs că nu ar fi respectat caracterul autonom al regimului comunitar al mărcilor în această privință.

38 În al doilea rând, obiectivul care constă în dezvoltarea pieței comune nu justifică faptul de a se aduce atingere ordinii publice sau bunelor moravuri într-o parte a acestei piețe.

39 În al treilea rând, în măsura în care rezultă din articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 că OAPI procedează la examinarea din oficiu a faptelor, nu se poate considera că interpretarea expusă la punctul 34 de mai sus face excesiv de dificilă procedura de înregistrare în detrimentul solicitantului. Astfel, revine OAPI obligația de a examina existența motivelor absolute de refuz în toate părțile Uniunii. Ulterior, revine solicitantului sarcina de a-și prezenta observațiile cu privire la obiecțiile ridicate în mod efectiv de examinator la capătul examinării.

40 În al patrulea rând, necesitatea de a obține și de a păstra înregistrările naționale în cazul în care o marcă este vizată de un motiv absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 numai într-o parte a Uniunii este o consecință directă a caracterului unitar al mărcii comunitare, consacrat în considerentul (3) al Regulamentului nr. 207/2009, precum și la articolul 1 alineatul (2) din acesta. Această împrejurare este, așadar, inerentă economiei regulamentului menționat.

41 În al cincilea rând, articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 vizează interzicerea utilizării unei mărci comunitare care a făcut obiectul unei înregistrări. Prin urmare, această dispoziție nu poate fi invocată în cadrul examinării existenței motivului absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009, care precedă înregistrarea mărcii.

42 Având în vedere toate cele expuse anterior, trebuie să se conchidă că respectiva cameră de recurs nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat, pe de o parte, că, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să se respingă cererea de înregistrare a unui semn în cazul în care este vizat de motivul absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din același regulament numai într-o parte a Uniunii, inclusiv, dacă este cazul, într-un singur stat membru și, pe de altă parte, că, pentru interpretarea noțiunilor „ordine publică" și „bune moravuri", era necesar să se ia în considerare elementele specifice fiecărui stat membru în parte.

43 În consecință, trebuie înlăturat ca nefondat primul aspect al primului motiv.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare de apreciere la aplicarea articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 la marca solicitată

— Argumentele părților

44 În temeiul modului său de interpretare a articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, expusă în cadrul primului aspect al motivului, reclamanta susține că marca solicitată nu este contrară ordinii publice sau bunelor moravuri ale Uniunii și că, prin urmare, nu ar fi trebuit să i se refuze înregistrarea.

45 Reclamanta susține, în această privință, că, spre deosebire de svastică, conotația politică a stemei fostei URSS a fost diluată și transformată într-o conotație provocatoare, legată de noțiunea de avangardă, astfel încât marca solicitată a dobândit un „nou caracter distinctiv".

46 Reclamanta adaugă că emblema care constituie marca solicitată nu a fost interzisă în niciun stat membru al Uniunii, iar Comisia a respins, de altfel, în anul 2005, o cerere privind interzicerea generală a simbolurilor comuniste. Faptul că anumite utilizări ale acestor simboluri sunt eventual proscrise în Ungaria și în Letonia ar fi lipsit de relevanță în cadrul procedurii de înregistrare.

47 Astfel, reclamanta susține că nu este exclus ca interzicerea utilizării simbolurilor precum marca solicitată, prevăzută de legislațiile maghiară și letonă, să fie contrare CEDO.

48 OAPI contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

— Aprecierea Tribunalului

49 Potrivit articolului 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009, se respinge înregistrarea mărcilor care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri.

50 Din cele expuse în cadrul primului aspect al acestui motiv rezultă că examinarea caracterului unui semn de a fi contrar ordinii publice sau bunelor moravuri trebuie efectuată prin raportare la percepția acestui semn, cu ocazia utilizării sale ca marcă, de publicul relevant situat în Uniune sau dintr-o parte a acesteia. Această parte poate fi constituită, eventual, dintr-un singur stat membru.

51 În speță, cu titlu introductiv, este necontestat că publicul relevant este marele public. În consecință, astfel cum a arătat camera de recurs în mod întemeiat la punctul 37 din decizia atacată, trebuie luată în considerare percepția consumatorului mediu care provine din acest public și are limite normale de sensibilitate și de toleranță.

52 Concluzia camerei de recurs potrivit căreia marca solicitată era contrară ordinii publice sau bunelor moravuri este întemeiată, în special, pe examinarea elementelor referitoare la situația din Ungaria, ca urmare a influenței determinante exercitate de fosta URSS asupra acestui stat membru în istoria recentă.

53 Camera de recurs s-a referit, în primul rând, la articolul 269/B din *1978. évi IV. törvény a Büntető Törvénykönyvről* (Legea nr. IV din 1978 privind Codul penal, denumită în continuare „Codul penal maghiar", intitulat „Utilizarea de simboluri ale despotismului". Această dispoziție prevede următoarele:

„(1) Orice persoană care

a) distribuie

b) utilizează în fața unui public larg

c) expune în public

svastica, insigna SS, crucea de fier, secera și ciocanul, steaua roșie cu cinci colțuri sau un simbol care le reprezintă comite un delict în cazul în care nu constituie o infracțiune mai gravă și se pedepsește cu amendă.

(2) Persoanele care comit actul definit la alineatul (1) în scopul difuzării de cunoștințe, în scopuri educative, științifice, artistice sau de informare asupra unor evenimente istorice sau contemporane nu sunt pasibile de pedeapsă.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu se aplică emblemelor oficiale actuale ale statelor."

54 Camera de recurs a precizat că, potrivit comentariilor la Codul penal maghiar, un simbol desemnează o idee, o persoană sau un eveniment și cuprinde un însemn sau o imagine concepute pentru a lega între ele semnul menționat și ideea, persoana sau evenimentul desemnate. Pe de altă parte, utilizarea în public ar include ipoteza unui semn aplicat pe un produs ca marcă atunci când produsul este distribuit pe piață.

55 În al doilea rând, camera de recurs s-a referit la liniile directoare ale Magyar Szabadalmi Hivatal (Oficiul maghiar pentru brevete), devenit, începând cu 1 ianuarie 2011, Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (Oficiul maghiar pentru proprietate intelectuală), potrivit cărora semnele care conțin „simboluri de despotism" sunt considerate contrare ordinii publice.

56 Având în vedere aceste elemente, camera de recurs a apreciat că marca solicitată ar fi percepută ca fiind contrară ordinii publice sau bunelor moravuri de către publicul relevant din Ungaria ca urmare a faptului că simbolizează fosta URSS.

57 În ceea ce privește temeinicia acestei constatări, trebuie observat, cu titlu introductiv, că, în cadrul aprecierii existenței motivului absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009, elementele rezultate din dreptul național, precum cele examinate de camera de recurs în speță, nu sunt aplicabile ca urmare a valorii lor normative și nu constituie, așadar, norme care leagă OAPI. Astfel,

după cum s-a amintit la punctul 36 de mai sus, regimul comunitar al mărcilor constituie un sistem autonom a cărui aplicare este independentă de orice sistem național.

58 Cu toate acestea, elementele în cauză constituie indicii de fapt care permit să se aprecieze percepția anumitor categorii de semne de către publicul relevant din statul membru în cauză.

59 Astfel, în speță, rezultă din dispoziția de la articolul 269/B din Codul penal maghiar, astfel cum a fost interpretată în doctrină și clarificată de practica administrativă, că legiuitorul maghiar a considerat necesar să interzică anumite utilizări ale „simbolurilor de despotism", printre care secera și ciocanul și steaua roșie cu cinci colțuri. Această interdicție, care vizează de asemenea utilizarea semnelor în cauză ca mărci, este însoțită de sancțiuni penale.

60 Or, reclamanta nu contestă constatarea camerei de recurs potrivit căreia interzicerea utilizării „simbolurilor de despotism" ca marcă presupune că astfel de simboluri sunt percepute ca fiind contrare ordinii publice sau bunelor moravuri în Ungaria.

61 Nu se contestă nici faptul că marca solicitată este o reproducere a stemei fostei URSS și cuprinde, printre altele, secera și ciocanul și steaua roșie cu cinci colțuri.

62 În aceste împrejurări, trebuie considerat că respectiva cameră de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a constatat că utilizarea ca marcă a mărcii solicitate va fi percepută de o parte importantă a publicului relevant din Ungaria ca fiind contrară ordinii publice sau bunelor moravuri în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009.

63 Argumentele reclamantei nu pot infirma această constatare.

64 Astfel, rezultă din cele de mai sus că respectivul conținut semantic al stemei fostei URSS nu a fost diluat sau transformat într-o asemenea măsură încât acesta din urmă să nu mai fie perceput ca un simbol politic. Astfel, potrivit celor evocate de camera de recurs, o parte importantă a publicului relevant din Ungaria a cunoscut perioada de influență determinantă a fostei URSS.

65 La aceasta se adaugă faptul că marca solicitată se limitează să reproducă stema fostei URSS și nu conține, așadar, elemente suplimentare care să poată dilua sau transforma conținutul semantic al acestui simbol.

66 Împrejurarea că anumite utilizări ale „simbolurilor de despotism" nu sunt proscrise de legislația maghiară este lipsită de relevanță în speță. Astfel, rezultă din cuprinsul punctelor 27-29 și 50 de mai sus că examinarea existenței unui motiv absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie să fie efectuată prin raportare la modul în care acest semn ar fi perceput cu ocazia utilizării sale ca marcă.

67 În ultimul rând, Tribunalul nu are competența de a aprecia compatibilitatea dispoziției de la articolul 269/B din Codul penal maghiar cu CEDO. În orice caz, această împrejurare nu este relevantă în speță în măsura în care rezultă din cuprinsul punctelor 57 și 58 de mai sus că dispoziția menționată trebuie luată în considerare nu datorită valorii sale normative, ci cu titlul de indiciu de fapt care permite să se aprecieze percepția publicului relevant din Ungaria.

68 În schimb, potrivit articolului 6 alineatul (3) TUE, drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin CEDO și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii. Prin urmare, respectarea acestor drepturi fundamentale constituie o condiție a legalității actelor Uniunii, precum decizia atacată, iar instanțele Uniunii trebuie să le asigure respectarea.

69 În această privință, potrivit articolului 10 alineatul (1) din CEDO, orice persoană are dreptul la libertate de exprimare, drept care include libertatea de a comunica informații sau idei fără amestecul autorităților publice.

70 Potrivit articolului 10 alineatul (2) din CEDO, exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă anumitor formalități prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor sau protecția moralei.

71 Or, reclamanta nu prezintă niciun argument vizând a demonstra că respingerea cererii de înregistrare a mărcii solicitate constituie o ingerință în exercitarea libertății garantate prin articolul 10 alineatul (1) din CEDO care nu îndeplinește cerințele de la alineatul (2) al aceluiași articol. În orice caz, reclamanta nu ar putea invoca în mod justificat CEDO în cadrul prezentului litigiu.

72 Având în vedere toate cele expuse anterior, trebuie conchis că respectiva cameră de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a constatat că marca solicitată era contrară ordinii publice sau bunelor moravuri în percepția publicului relevant din Ungaria și că, prin urmare, trebuia să i se refuze înregistrarea în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (f) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

73 Prin urmare, este necesar să se respingă primul aspect al primului motiv ca nefondat, fără a fi necesară aprecierea celorlalte elemente examinate de camera de recurs referitoare la percepția publicului relevant din Letonia și din Republica Cehă.

74 Cele două aspecte ale primului motiv fiind respinse, trebuie să se respingă acest motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor încrederii legitime și securității juridice

Argumentele părților

75 Reclamanta susține că respectiva cameră de recurs a încălcat principiile protecției încrederii legitime și securității juridice în măsura în care a respins cererea de înregistrare a mărcii solicitate, deși OAPI a acceptat anterior înregistrarea mărcii sale nr. 3958154, care avea ca obiect același semn și a fost examinat în aceleași condiții ca marca solicitată. Astfel, procedând la înregistrarea mărcii nr. 3958154, OAPI i-ar fi dat reclamantei asigurări precise și necondiționate privind aptitudinea semnului în cauză de a fi înregistrat.

76 Reclamanta se opune, în acest context, argumentului camerei de recurs potrivit căreia înregistrarea mărcii nr. 3958154 ar fi rezultatul unei erori. Astfel, solicitantul nu ar avea competența de a stabili dacă rezultatul examinării este fiabil. Dimpotrivă, OAPI are competența de a efectua o analiză aprofundată și adecvată și de a aplica Regulamentul nr. 207/2009 cu claritate și cu precizie.

77 Reclamanta adaugă că, din câte știe, procedura de examinare a mărcii nr. 3958154 nu este afectată de nicio eroare.

78 OAPI contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

79 Potrivit jurisprudenței, legalitatea deciziilor camerelor de recurs trebuie apreciată numai în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, astfel cum este interpretat de instanțele Uniunii, iar nu pe baza unei practici decizionale anterioare a OAPI [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 2002, Streamserve/OAPI (STREAMSERVE), T-106/00, Rec., p. II-723, punctul 66].

80 În consecință, reclamanta nu poate pretinde în mod întemeiat că, atunci când a înregistrat marca nr. 3958154, OAPI i-a dat asigurări cu privire la aptitudinea mărcii solicitate de a fi înregistrată. *A fortiori*, reclamanta nu poate invoca în mod valabil, în această privință, încălcarea principiului securității juridice.

81 În cele din urmă, independent de aspectul dacă înregistrarea mărcii nr. 3958154 este rezultatul unei erori, examinarea primului motiv nu a permis să se constate că decizia atacată, care este singura decizie vizată de prezenta acțiune, ar fi afectată de vreo încălcare a Regulamentului nr. 207/2009.

82 În aceste împrejurări, este necesar să se respingă cel de al doilea motiv invocat și, prin urmare, acțiunea în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

83 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Couture Tech Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 20 septembrie 2011.

Semnături